

----- Inleidend woord -----

Wij gedenken vandaag onze schutspatroon, de heilige monnik en bisschop Willibrord, die in deze streken het eerst het woord van God verkondigd heeft. Het is moeilijk voor te stellen dat er een tijd is geweest dat het evangelie, dat het geloof in de God van Jezus Christus, hier onbekend was.

Heeft deze geloofsverkondiger Willibrord, die in de 8^e eeuw stierf, óns nog iets te zeggen? Welke is zijn actuele betekenis? 13 eeuwen na zijn dood wordt hetzelfde evangelie nog altijd verkondigd. Degene die hij verkondigde, Jezus Christus, "is dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid."

We zullen een icoon wijden die sint Willibrord voorstelt. Op zijn arm draagt hij onze abdij. Hij blijft ons verwijzen naar Christus.

"Door Jezus willen wij God voortdurend een lofoffer brengen" in deze eucharistie om Hem te danken voor de grote gave van het geloof; dat wij Hem mogen kennen.

Dat wij ook nu zijn liefde en barmhartigheid mogen ondervinden, daarom willen wij bidden. Voor onszelf en voor elkaar; voor de Kerk in ons land.

----- Preek -----

Jezus Christus is dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid. Deze belijdenis uit de Hebreeënbrieff plaatst ook de persoon en het werk van de heilige Willibrord in het juiste perspectief. Het gaat bij de evangelieverkondiging om de ene en zelfde Christus.

We hoorden het slot van het Matteüsevangelie. In deze verzen culmineert de boodschap die Matteüs ons met zijn evangelie wil verkondigen. Kort samengevat luidt ze: de verrezen Heer is bij ons; Hij gaat op al onze wegen met ons mee; en het is de opdracht van de Kerk om de verrijzenis aan heel de wereld te verkondigen. Volgens Matteüs is de Kerk de voortzetting van het handelen van Jezus. Hij is zelf in haar aanwezig. Maar als de verrezen en verhoogde Heer laat Hij zich niet door de Kerk vervangen. Hij is en blijft de Heer die zijn leerlingen over heel de wereld uitzendt om alle mensen tot Zijn leerlingen te maken.

De ontmoeting met de verrezen Heer was niet voor alle leerlingen meteen overtuigend. Ze waren allen op de uitnodiging van Jezus ingegaan, die hun via de vrouwen bereikt had, om naar Galilea te gaan, naar de berg die Hij hun had aangeduid. *"Toen zij Hem zagen, wierpen ze zich in aanbidding neer, sommigen echter twijfelden."* Matteüs vermeldt dit niet zonder reden. Ook in zijn gemeente, zo'n 70 jaar na dato van de dood en opstanding van Jezus, waren er mensen die twijfelden. En vandaag is dat niet anders. De verkondiging van de verrijzenis van Jezus is fascinerend. Maar tegelijkertijd is er ook die knagende twijfel: Is het echt waar? Is het geen inbeelding? Is wat we zien en horen van de verkondigers betrouwbaar? We zwalken tussen geloof en twijfel. En dat is niet verkeerd: geloof heeft de twijfel nodig. De zekerheden van het geloof moeten steeds weer in vraag gesteld worden om

te voorkomen dat we God vanzelfsprekend gaan vinden. Onze beelden van God en van Jezus' verrijzenis, moeten voortdurend bijgesteld worden en soms zelfs worden afgebroken.

Beslissend aan de verrijzenis is voor Matteüs deze uitspraak van Jezus: *"Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde."* Jezus heeft alle macht. Dat wil zeggen dat Hij de gevolmachtigde is van de Vader. Hij heeft de volmacht om zonden te vergeven en zieken te genezen. Als de Mensenzoon zal Hij op de wolken van de hemel komen en aan heel de wereld zijn macht tonen. Ook al leek deze macht door de dood te zijn gebroken, in werkelijkheid is Jezus als de Zoon van God Koning en Heer van deze wereld. God zelf heeft Hem die macht gegeven. Hij oefent ze uit in naam en in opdracht van God.

Vandaar dat Hij zijn leerlingen uitzendt om alle volkeren tot zijn leerlingen te maken. Zijn boodschap is van universele betekenis. Door de verkondiging zullen allen in aanraking komen met de verrezen Heer zelf. Heel de wereld moet door het heilshandelen van Jezus worden aangeraakt en er door worden omgevormd, getransformeerd.

Deze evangelisatie verloopt in drie stappen. Ten eerste worden Jezus' leerlingen gezonden: *Gaat*. Ze moeten er op uit trekken en mensen tot leerlingen van Jezus maken. Als dragers van de blijde boodschap wordt verondersteld dat ze net zo overtuigd en overtuigend van God spreken als Jezus zelf dit gedaan heeft. Met hun leven zullen ze getuigenis afleggen van de verrijzenis van Jezus. Mensen voor Jezus winnen, tot zijn leerlingen maken, doen we als we hen inwijden in de ervaring van Jezus, hen vertrouwd maken met zijn woorden en daden, hen in contact brengen met zijn levende aanwezigheid.

De tweede stap van de evangelisatie bestaat in de doop. *Doopt hen in de Naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest*. Daarmee behoort de mens niet meer aan zichzelf, niet meer aan de mensen toe, maar is hij God gewijd. Door de doop worden wij opgenomen in de onderlinge relatie van Vader, Zoon en Geest; worden wij deelgenoten van het liefdes-leven zelf van de drie goddelijke personen. En daarmee zijn wij allen kinderen van God, leden van een nieuwe gemeenschap. De leerlingen van Jezus worden uitgezonden om alle mensen tot die ultieme godservaring te brengen. Tot de ervaring van het vertrouwen in de hemelse Vader, wiens kinderen wij zijn. Van nu af kunnen we niet meer van God spreken zonder het ook over de mens te hebben. Evenmin kunnen wij elkaar niet begrijpen zonder het besef dat wij allen zijn opgenomen in de gemeenschap van de drie-ene God.

De derde stap van de evangelisatie bestaat in het onderhouden van de geboden. *Leert hun te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb*. Voor Matteüs hoort de daad bij het woord: de ethiek is onlosmakelijk verbonden met het geloof. Niet alleen God ervaren, maar ook doen wat Jezus bevolen heeft. Jezus heeft niet alleen de barmhartige Vader verkondigd tot wie wij vol vertrouwen kunnen bidden en bij wie wij ons geborgen mogen weten. Hij heeft ons ook de wil van God geopenbaard en vraagt van ons die wil ook in ons handelen te volbrengen.

Matteüs besluit zijn evangelie met de belofte van Jezus: *Ziet, Ik ben met jullie alle dagen tot aan de voleinding van de wereld*. Het is de echo en ultieme bevestiging van Gods openbaring aan Mozes in de doornstruik: Ik ben met u (Ex. 3, 14). Jezus is de Immanuel: de God-met-ons.

Als de Verrezen vergezelt Hij zijn boodschappers en in hen komt Hij zelf naar alle volken. De Kerk is zo de voortzetting en het vervolg van het werken van Jezus. In en door de Kerk wil de verrezen Heer zelf naar ons toe komen om ons te openen voor de barmhartigheid van God.

Sint Willibrord heeft door zijn verkondiging van het evangelie het *“heil van onze God”* in dit deel van de wereld gebracht. Door zijn woord en voorbeeld heeft hij voor ons de ervaring van God, de deelname aan het goddelijk leven mogelijk gemaakt, ons tot Kerk gemaakt. Het is dezelfde Jezus Christus, die de leerlingen uitzond, die ook de heilige Willibrord heeft geïnspireerd en gezonden. En nu is het aan ons om *“een voorbeeld te nemen aan zijn geloof”* en in dit tijdsgewricht onze roeping tot evangelisatie serieus te nemen.

Als monastieke gemeenschap hebben wij onze stabiliteit in Christus gevestigd oefenen wij ons in de leerschool van zijn dienst en stellen wij niets boven de liefde van Christus. Wij eren Hem in elkaar, wij dienen Hem in de gasten, de zieken en de armen. *“Door Jezus willen wij God voortdurend een lofoffer brengen, de hulde namelijk van lippen die zijn Naam prijzen.”* In woord en daad getuigen wij dag in dag uit van ons toebehoren aan de drie-ene God, vormen wij het lichaam van Christus op deze plek. En soms twijfelen ook wij. We mogen echter ook zeker zijn van Hem die ook tot ons zegt: *“Ziet, Ik ben met u, alle dagen tot aan de voleinding.”* Hij is dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid. Amen.